ALICE

Af Sonja Ferdinand

Reading 8/6-2019
København

“Life falls apart. We try to get a grip and hold it together. And then we realize we don’t want to hold together.”

Deborah Levy, *The Cost of Living*

Karakterer

Alice, slut i 50'erne	Ulla Henningsen
Manden, Alices mand	Michael Brostrup
Manden på Baren	
Soldaten på billedet	
Daze, datter af Alice og Manden	Nanna Finding Koppel
Sygeplejerske 1	
Ambulanceredder 1	
Lægen	Karla Rosendahl Rasmussen
Sygeplejerske 2	
Ambulanceredder 2	

Forfatterens note:

Manuskriptet er opbygget omkring tilbagevenden til den samme scene, der bevæger sig fremad som forlængelse af det første øjeblik.

O.

Nu.

Alice: Jeg står i køkkenet.
Optaget.
Jeg står i køkkenet.
Optaget af at være i det: køkkenet.
Med gryden.
Med aftensmaden. Det er opgaven foran af mig. Dybden af gryden, træskeen der skraber mod bunden. Et øjeblik slipper hånden taget, kan ikke længere holde fast. Skeen hænger der på kanten et øjeblik. Jeg vender tilbage til gryden, træskeen, der skraber mod bunden. Kniven, der hakker.
Han snakker.

Manden: Den næste rejse

Alice: I rummet ved siden af.

Manden: Uger/

Alice: De praktiske ting.

Manden: Uger væk herfra/

Alice: Jeg står i køkkenet optaget af gryden, fanger brudstykker, der er:

Manden: Jeg rejser den/

Alice: Han løfter et glas til munden.

Manden: Der er ikke plads til meget
Det er plads til det nødvendige
udstyr, mindre udstyr /

Alice: Det er lyden af is, jeg hører. Den klirrer mod glasset.

Manden: politiske omstændigheder/

Alice: Klink.

Manden: indviet sag, længere tid/

Alice: Klink klink klink.

Manden: Pakke udstyret

Alice: Sådan slår den mod glasset.
Jeg spørger om noget.

Manden. Linsen peger ud
Det får en til at tænke

Alice: En drink til?

Manden: Det er er ikke uden risici.

Alice: Det spørger jeg om.

Manden: blodbad/

Alice: Kniven hakker mod skærebrættet.

Manden: børn
Kvinder
Dyr

Alice: Det er træ mod stål

Manden: Gennemhullede husmure. De falder sammen, kollapser.

Alice: Den rytmiske bevægelse.

Manden: Børn
Kvinder
Dyr

Alice: Der er grydeskeen mod bunden. Der er -

Manden: fanget under sammenfaldne husmure /

Alice: ord

Manden: fanget inde bag vægge, under murbrokker.

Alice: Der er grydeskeen mod bunden.
Den slæber henover bunden.

Manden: Jeg rejser ud
Ind i infernoet, dybt, længere ind infernoet.

Alice: Ordene kommer fra ham.

Manden: krigen, forældreløse med brækkede ben, infernoet, ind i virkeligheden.

ALICE: Indtil ordene ikke længere kommer fra ham.
Er lyden af is, der klinker mod glasset, der ikke længere?
Klink, klink, klink.
Nej, den er der ikke længere.

Det første, der rammer gulvet er glasset. Det går ikke i stykker, men lander med en dump lyd på tæppet. Det triller hen ad tæppet stopper først, da det møder et bordben. Isterningen glider ud af glasset.

Hvad sagde glasset til manden, der pludselig holdt op med at snakke?

Pause

Jeg tænker over andre ting: gryden. Jeg tænker over ting, der er der.
Ting.
Gryden
Aftensmaden. Træskeen der skraber mod bunden af gryden. Slæber henover bunden, bevæger suppen henover bunden, slår huller i dampen.

Hans krop lander på gulvet. Jeg hører det kun. Det lyder som et stykke kød, der lander på et spækbræt. Et dyr skudt ned på jagt, når det falder om i græsset. Henne ved bordbenet ligger glasset, ved siden af sofaen ligger han.

Jeg kan høre uret på køkkenvæggen nu.
Går tiden stadig?

Jeg kunne ikke høre den før. Nu hører jeg den. Viseren, der tikker en tone højere, en tone lavere. Bliver den ved? Nej, det går i stå. Kommer den tilbage, tiden, nej, det ved jeg ikke.

Lægger jeg kniven fra mig på skærebrættet? Jeg ser hånden, der bare slipper kniven. Er det blod? Skar jeg mig, da hånden slap kniven, nej, der er ikke noget blod, men kniven triller videre ned på gulvet og min gamle hånd her kan ikke samle den op.

---

1 NOBODY LOOKS AT AN OLD LADY IN THE STREET

Fortiden, tættest på nutiden.

Lægen: Så problemet er?

ALICE: Jeg står i køkkenet, der ved komfuret, jeg skal i gang med det hele, men det er som om mine hænder ikke længere fungerer, at de taber ting. Kan du se de hænder, ser du på dem? Når han er hjemme/

Lægen: Han?

Alice Min mand. FOTOGRAFEN. Når han er hjemme, når han ikke er ude, han sidder i sofaen, jeg spørger: kan du se noget? Hvad skal jeg se? , spørger han.

Lægen: Hvornår begyndte symptomerne?

Alice: Ser jeg gammel ud?

Lægen: Undskyld?

Alice: Ligner jeg en gammel kvinde?

Lægen: Spørger du om en lægefaglig vurdering?

Alice: Ifølge din lægefaglige vurdering: er jeg så en gammel kvinde?

Lægen: Har du nogen symptomer?

Alice: På at være en gammel?

Lægen: Symptomer, der generer?

Alice: Jeg kan ikke samle kniven op længere

Lægen: Hvornår begyndte symptomerne?

Alice: Men –

Lægen: Hvad?

Alice: Ser jeg gammel ud?

Lægen: Hvad er det: at se gammel ud?

Alice: Du er læge.

Lægen: -

Alice: Jeg står ude foran spejlet, jeg opdager at mit ansigt ikke rigtigt ligner det ansigt, jeg engang vidste, hvor var henne. Det ansigt, jeg kunne vide, hvor jeg stillede, jeg kunne vide af læberne var der, hvor jeg tegnede dem. Der er bare kommet den her dybe rynke omkring min mund, et ansigt, jeg ikke længere kender, stirrer tilbage på mig.

Lægen: Er det synet?

Alice: Nej, det er ansigtet.

Lægen: Gør ansigtet ondt?

Alice: Er jeg tiltrækkende?

Lægen: Undskyld?

Alice: Har jeg et tiltrækkende ansigt?

Lægen: Det vil ikke være professionelt/

Alice: Du er også menneske. Se på mig som menneske.

Lægen: Trænger du til /

Alice: Hvad?

Lægen: Vand?

Alice: Nej.

Lægen: Jeg kan lige hente et glas.

Alice: Jeg er ikke tørstig.

Lægen: Det går hurtigt.

Alice: Nej

Lægen: Måske det/

Alice: Tak

Lægen: Ville hjælpe hvis du drak noget?

Alice: Jeg trænger ikke til vand.

Jeg har ikke brug for vand.

Lægen: Alice

Beat

Er det tankerne?

Alice: Hvilke tanker?

Lægen: Er der for mange tanker i dit hoved?

Alice: Hvor mange er for mange tanker?

Lægen: Sover du?

Alice. Jeg sover.

Lægen: Er det hukommelsen?

Alice: Nej, det er bare,

Lægen: Det er ikke hukommelsen?

Alice: Jeg ved det ikke. Undren: for ansigtet i spejlet ligner ikke længere det ansigt, jeg husker, tøjet passer ikke længere som det plejer: huden er blevet løsere, heromkring munden, men også andre steder. I soveværelset hænger et billede, ved siden af skabene: FOTOGRAFEN har taget det, så kigger jeg på det, på billedet af mig selv: hvem er det?

0.1

Nu

Alice: Og lige pludselig er det som alting står stille. Alt der før var, forsvinder: lyde, ord, bevægelser, halvformede tanker, vejrtrækningen står der i luften og dirrer. Hvad var jeg midt I?

Kniven triller videre på gulvet, men jeg står ikke længere i køkkenet. Var det de her ben jeg kalder mine, der bar mig her til?
Glasset ligger henne ved bordbenet, isterningen er gledet ud på gulvtæppet, han ligger der ved siden af sofaen. Hvor længe bliver jeg stående her?

2. MY MOTHER TOLD ME TO BE A MOTHER LIKE HER MOTHER TOLD HER TO BE A MOTHER LIKE HER MOTHER TOLD HER TO BE A MOTHER LIKE HER MOTHER TOLD HER TO BE A MOTHER.

Fortiden, længst fra nutiden.

Høj babygråd. Alice, nyfødte Daze.

Sygeplejerske 1 +2: IH!

Sygeplejerske 2. Sikke et dejligt barn.

Sygeplejerske 1: Aldrig så jeg så dejligt et barn.

Sygeplejerske 1: Se den lille mund!

Sygeplejerske 2: Aldrig så jeg så dejlig en mund.

Sygeplejerske 1: Åh, jeg besvimer!

Sygeplejerske 2. De øjne!

Sygeplejerske 1: Den næse!

Alice: I bliver nødt til at tage hende tilbage.

Sygeplejerske 1: hihihi.

Alice: Jeg tror hun er defekt.

Sygeplejerske 2: Pladder pladder pladder.

Sygeplejerske 1. Se den yndige lille tå

Sygeplejerske 2: Jeg kunne spise den lille tå:

Sygeplejerske 1: NAM NAM: bare spise den lille tå.

Alice: Hun bliver ved med at skrige

Sygeplejerske 1: Hun er sulten.

Sygeplejerske 2: Mad hende.

Alice: Det hjælper ikke.

Sygeplejerske 1: Hun er træt.

Sygeplejerske 2: Syng for hende.

Alice: Jeg kan ikke synge.

Sygeplejerske 1: Pladder pladder.

Alice: Hun vil ikke holde op med at skrige.

Sygeplejerske 2: Prøv at synge.

Alice: Jeg ikke kan synge. Jeg kan ikke en gang høre mine egne tanker.

Sygeplejerske 1: En lille strofe.

Sygeplejerske 2: Fra den unge lille mor.

Alice: Jeg tror jeg taber hende: hun falder ud min arme. Jeg giver slip, jeg kommer bare til at give slip på hende /

Sygeplejerske 1: Pladder!

Alice: I bliver nødt til at tage hende.

Beat

Sygeplejerske 2: Nu vinker hun.

Sygeplejerske 1. Hej.

Sygeplejerske 2. Ja, hej lille ven.

Alice: Er det meningen, hun skal have så lange fingre?

Sygeplejerske 1: Aldrig så jeg så dejlige fingre!

Sygeplejerske 2. Se den lille hånd.

Alice: Jeg kan bare ikke forstå hvorfor hun har så lange fingre?

Sygeplejerske 1: Aldrig så jeg så dejlig en hånd.

Manden kommer ind. Det er som om ingen andre end Alice kan høre gråden, der stiger.

Manden: ELSKEDE

Sygeplejerske 1: Ih!

Sygeplejerske 2: Åh

Manden: Hvem har vi her ?

Alice: Det er/

Manden: ET MIRAKEL.

Alice: En pige.

Manden: Har I nogensinde set så dejlig en pige?

Sygeplejerske 1: Sikke en dejlig pige.

Sygeplejerske 2: Aldrig så vi så dejlig en pige.

Manden: Er det din lille næse hun har?

Alice: Det ved jeg ikke /

Sygeplejerske 1: Så yndig en næse.

Manden: Se den lille mund

Sygeplejerske 2: Aldrig så man så dejlig en mund.

Alice: Den vil ikke holde op med at skrige.

Manden: Elskede,

Alice: Jeg kan ikke få hende til at holde op med at græde

Manden: Du har gjort mig så lykkelig.

Alice: Jeg ved ikke hvad hun vil have.

Manden: Jeg mener: Har I nogensinde set noget så smukt?

Alice: Hun bliver bare ved med at græde, jeg prøver men jeg kan ikke få hende til at stoppe.

Sygeplejerske 1: Er du verdens smukkeste lille ting?

Sygeplejerske 2: Den smukkeste lille ting som verden har set.

Alice: Hendes hænder griber ud efter mig. Sultne små hænder.

Manden: De smukkeste hænder.

Alice: Du synes ikke hendes fingre er underligt lange?

Manden: De meste perfekte fingre verden nogensinde har set.

Ah, jeg kysser dem.
Ah, jeg kysser dem til de falder af.
Ah, jeg kysser dem til der ikke længere er nogle fingre tilbage.

Elskede?

Alice: Ja/

Manden: Mia Madonna con Bambino

Sygeplejerske 1+2: MADONNA con bambino.

Alice: Kan du holde hende?

Manden: Elskede,

Alice: Jeg tror måske, jeg taber hende.

Sygeplejerske 1: Pladder

Sygeplejerske 2: Vås!

Manden: Se, elskede

Hold hende et lille øjeblik længere, lad mig kigge på dig et lille øjeblik længere, mens du holder hende: MADONNA CON BAMBINO

Elskede, hold hende bare et lille øjeblik længere, hold hende der et lille øjeblik længere, lad mig tage et billede af det,

Alice: Men/

Manden: Klik

Alice: Jeg/

Manden: Klik

Sygeplejersken 1: Ih!

Sygeplejersken 2: Åh!

Manden: Klik!

Sygeplejersken 1: Madonna con bambino

Manden: Elskede

Sygeplejerske 2: Det er så smukt

Manden Elskede, ikke græde. Ikke græde nu. Se, elskede ikke græde mere nu, se hvor smukt det er, se billedet, jeg kan gøre det til en hel væg, en husgavl, til en bymur, et kirkeloft: MADONNA CON BAMBINO. Elskede, ikke græde mere nu/

Alice: Du bliver nødt til at tage hende

Manden: Elskede,

Alice: Jeg ved ikke, hvad jeg skal gøre med hende.

Manden: Bare rolig, Elskede, jeg er snart tilbage.

Alice: Hvor skal du hen?

Manden: Elskede

Alice: Hvor du skal hen?

Manden: Elskede, verden brænder.

Alice: Men ikke nu? Du kan godt blive lidt.

Manden: Elskede, krigen raser.

Alice: Men/

Manden: Se, hun vinker farvel til mig.

Alice alene med gråden.

0.2

Nu

Alice: Pludselig er det som alting står stille. Alt der før var, forsvinder: lyde, ord, bevægelser, halvformede tanker, vejrtrækningen står der i luften og dirrer. Hvad var jeg midt i?

Han ligger der på gulvet. Hans ansigt er helt blegt, hvor er farven gået hen, trækker han ikke vejret længere?
Har han fået noget galt i halsen?

3. ALL I EVER WANTED TO DO WAS TO WRITE

Fortiden, senere.

Alice: Jeg når ikke at sige noget, jeg når ikke at gøre noget, jeg når ikke noget, før hun allerede er inde i stuen.

Hun åbner døren uden jeg hører det, stiller sig op af væggen uden at sige noget,

Daze: -

Alice: Jeg bøjer mig over manuskriptet igen, tanken, sætningen jeg var midt i er forsvundet. Jeg rykker på en bunke papirer: som om sætningen var gemt der. Jeg kan ikke huske hvad, jeg ville skrive. Det var her for øjeblik siden, det flød, jeg kunne se det, tydelige konturer af det, men hvad nu: hun nærmer sig, jeg starter en anden sætning for at, for at huske, et "jeg" starter sætningen, hun nærmer sig uden at sige noget , sætningen stopper halvejs. Kuglepennen stopper på papiret, hvad var jeg midt i, hun siger ikke noget /

Daze?

Varmen kommer ind fra vinduet, jeg løfter ansigtet et øjeblik, så tilbage til skrivebordet.

Daze, kan du ikke gå ud og lege?

Daze: -

Alice: Jeg vender mig mod det halvskrevne ark

hvad med din kanin?

Daze: Hvad med den?

Alice: Jeg vil tilbage til ordene, de var begyndt at forme sig, jeg kunne se dem forme sig, klare konturer af tanken,

Daze: Jeg kan ikke lide dens røde øjne.

Alice: Røde øjne kommer gennem kuglepennen, ned på papiret
Daze?

Daze: Ja?

Alice: Hvorfor sidder du herinde?

Daze: Det blæser.

Alice: Hvorfor går du ikke ud og leger?

Daze: Jeg kan ikke lide vinden.

Alice: Jeg kan ikke lide vinden: ordene flyder gennem kuglepennen ud på papiret, men der kommer ikke flere, ikke flere ord, jeg havde det hele lige før/

Daze: Jeg er for gammel til at lege.

Alice: Ja,
Hånden kører hen langs manuskriptets flossede kant, en skarp fornemmelse under fingeren

Daze: Jeg er for gammel til at lege.

Alice: Hvad med at gå ind ved siden af?

Daze: Jeg vil gerne være her.

Alice: Jeg sidder bare og skriver.

Daze: Hvad skriver du?

Alice: Voksen ting.
Så ingenting, en streg, en ligegyldig streg henover papiret, den tegner sig igen, men ikke flere ord, - er det en halv sætning/

Daze: Hvad er voksen ting?

Alice: Ting, som kun voksne vil læse.

Daze: Hvad vil kun voksne læse?

Alice: Ting, du får at vide, når du bliver ældre.
Nu: det uredelige pløre på papiret, en streg gennem det hele, midt i /

Daze: Hvornår bliver jeg ældre?

Alice: Når dit hoved når til min skulder.

Daze: Hvornår når mit hoved til din skulder?

Alice: Når du er blevet voksen.

Daze: Jeg tror, jeg er voksen nu.

Alice: Når dit hoved til min skulder?

Daze: Hvis jeg står på en stol.

Alice: I øjeblikkets stilhed, tanken vender sig mod kuglepennen her i hånden, men hvor er den blevet af, jeg havde den lige før, men nu /

Daze: Se!

Alice: Sådan fungerer det ikke.

Daze: Hvis jeg står på en stige er jeg endnu mere voksen end dig.

Alice: Daze

Daze: Alice

Alice: Mor

Daze: Alice

Alice: Kald mig mor.

Daze: Hvorfor?

Alice: Fordi jeg er din mor.

Daze: Kalder du mig datter?

Alice: Nej

Daze: For jeg er din datter.

Alice: Ja, men/

Daze: Jeg vil gerne hedde datter. Du kan kalde mig datter.

Alice: Daze

Daze: Datter

Alice: Daze, nu skal jeg arbejde.

Daze: Du arbejder ikke.

Alice: Jo.
Funktionsløse hånd: saml kuglepennen op igen, se, der er en halvfærdig sætning, der venter

Daze: Du går ikke på arbejde.

Alice: lille hjemløse sætning/

Daze: Du går herhjemme.

Alice: Der er mange måder at arbejde på

Daze: Du sidder bare her.

Alice: Jeg arbejder.

Daze: Du sidder jo bare og skriver.

Alice: Daze

Daze: Datter

Alice: Nu skal jeg arbejde.

Daze: Hvad er dit arbejde?

Alice: Jeg/

Daze: Er det ligesom fars arbejde?

Alice: Nej.

Daze: Hvad er dit arbejde?

Alice: Jeg skriver/

Daze: Hvorfor er din bog så lille?

Alice: Sådan kan jeg godt lide dem.

Daze: Kan du se hvad du skriver?

Alice Ja.

Daze: Hvad skriver du?

Alice: Jeg/

Daze: Hvad står der her ?

Alice: Daze?

Daze: Jeg kan ikke læse det / det ligner ikke noget.

Pause.

Alice: Vil du med ud at køre?

Daze: Nu?

Alice: Vil du med ud at køre?

Daze: Hvorfor?

Alice: Jeg har lyst til at køre en tur.

Daze: Hvorfor?

Alice: Jeg kører nu.
Du må selv vælge.

Daze: Hvor kører vi hen?

Alice: Ud

Daze: Hvor er ud?

Alice: Til stranden måske.
Ud til havet.

Daze: Det er koldt.

Alice: Hvem har sagt du skulle bade?

Daze: Jeg kan ikke lide stranden, når det blæser.

Alice: Et andet sted

Daze: Hvor et andet sted?

Alice: Jeg kører nu.

Daze: Jeg kan ikke være alene.

Alice: Hvem har sagt det?

0.3

Nu

Alice: Pludselig er det som alting står stille. Alt der før var, forsvinder: lyde, ord, bevægelser, halvformede tanker, vejrtrækningen står der i luften og dirrer. Hvad var jeg midt i?

Har du fået noget galt i halsen? Jeg sætter mig på knæ ved siden af ham: Jeg vil løfte hans krop, men den tung, jeg har kun de her to arme.

Jeg kommer til slippe taget.

4. **I DRIVE FAST, I AM ALONE IN THE NIGHT.**

Fortiden, senere.

Alice: Jeg tager bilnøglen fra bordet i gangen, den glider ud af min hånd, lander på gulvet. Jeg samler den op

Hun sover. Jeg sidder ved hendes sengekant, mens hun sover. Hendes vejrtrækning er overfladisk. Hurtige overfladiske vejrtrækninger, men hun sover. Hendes hoved hvilende på puden, hendes ene hånd om hjørnet af dynen. Knoerne er hvide. En trækning over hendes ansigt, men sover.

Jeg tager bilen, svinger ud af garagen.

Jeg drejer ind på motorvejen. Jeg ruller vinduet ned, vinden slår mig i ansigt. Her er ikke nogen biler på det her tidspunkt af døgnet. En bil, måske to. En enkelt modkørende bil. Hvor skal den hen? Ingen steder, samme sted som…, bare videre i den anden retning.

Jeg kører hurtigere. Gadelygterne bliver til udflydende klatter.

Hvor kører jeg hen?

Ingen spørger.

Jeg skifter spor, en glidende bevægelse, automatisk, videre hen ad vejen.

Landskaberne bliver flygtige, bare antydninger af noget, en film, der aldrig stopper, billeder der ikke kan fikseres. Hvis nogen kom kørende forbi ville jeg ikke kunne se deres ansigter: de ville bare være mørke klatter. Mørke klatter i udflydende ansigter.

Skal jeg køre mod havet?

0.4

Nu.

Alice: Pludselig er det som alting står stille. Alt der før var, forsvinder: lyde, ord, bevægelser, halvformede tanker, vejrtrækningen står der i luften og dirrer. Hvad var jeg midt i?

Jeg slipper taget. Han ligger på gulvet. Hans ansigt er blegt, anderledes end jeg husker det: de blanke øjne, hvor er du henne?
Isterningen ligger og smelter henne ved bordbenet,
jeg har en gryde ude i køkkenet, der står og venter –

5. BEIN TRYING HARD NOT TO GET INTO TROUBLE, BUT I GOT A WAR ON MY MIND.

Fortiden, senere.

Manden: Hey baby

Alice: På en bar.

Manden på baren: Hey baby.
Hvad laver du her?

Alice: spørger den flotte mand på stolen ved siden af.
Jeg havde en lyst til en drink.

Manden på baren: Alene?

Alice: Jeg kan godt lide lyden af isterningerne, der klirrer mod glasset. Klink.
Den lyd kan jeg godt lide.
Han kigger så fascineret

Manden på baren: Hvor kommer du fra?

Alice. spørger han
Jeg kommer ingen steder fra.
Han kigger så fascineret, at hendes svar drukner.

Manden på baren: Er det smukt?

Alice: Hans øjne er store af fascination, hun rækker hånden frem, vælter glasset med drinken på baren.

Manden på baren: Hvorfor baby?

Alice: Jeg vil se om nogen kom og tørrede det op.

Manden på baren: Er du fuld?

Alice: en lille smule af drinken drypper fra baren ned på kjolen.

Manden: Jeg kan godt lide fulde kvinder.

Alice: bliver til en plet.

Manden på baren: Lad mig købe dig en ny, baby.

Alice: En smøg tændes, hun kigger på den flotte mand. Hun vil skrive en note på enserviet om hans ansigt, men hun kan ikke rigtig få fat i ordene, de glider væk, røgen bliver tykkere

Manden på baren: Hvad drikker du?

Alice: Whiskey, vand, tandpastasaft, bunden af en sø.

Manden på baren: Du kan få lige hvad du vil have.

Alice: Lige hvad jeg vil have?

Manden på baren: Her er den drink, jeg har købt til dig. Du kan få lige hvad du vil have.

Alice: Lige hvad jeg vil have?

Manden på baren: Jeg har lommerne fulde af penge og du er så smuk.

Alice: Gentag det.

Manden på baren: Hvad?

Alice. Gentag det.

Manden på baren: Du er så smuk?

Alice. Synes du?

Manden på baren: Jeg har lommerne fulde af penge. Det eneste, jeg vil bruge dem på, er smukke kvinder.

Alice: Hvilken farve øjne har jeg?

Manden på baren: Grønne

Alice: Sig noget om dem.

Manden på baren: Dine øjne?

Alice: Sig noget.

Manden på baren: Øhm, argh, om øjne, tænker jeg, at, øhm,

Alice: Synes du jeg har et tiltrækkende ansigt?

Manden på baren: Baby

Alice: Kan du lide at se på mit ansigt?

Manden på baren: Elskede

Alice: Jeg ved ikke hvem du er.

Manden på baren: Hva?

Alice: Hvad?

Manden på baren: Ja/

Alice: Du kaldte mig elskede.

Manden på baren: Elskede

Alice: Ordene lyder som savsmuld, som om, der kommer savsmuld ud af munden på ham.

Manden på baren: Jeg kan godt lide din kjole.

Alice: Jeg har fået den af mig selv.

Manden på baren: Selv?

Alice: Jeg har købt den. Selv. Med egne hænder. Egne penge.

Han kigger på hende, røgen bliver tykkere.

0.5

Nu.

Alice: Pludselig er det som alting står stille. Alt der før var, forsvinder: lyde, ord, bevægelser, halvformede tanker, vejrtrækningen står der i luften og dirrer. Hvad var jeg midt I?

Jeg har en gryde, der står ude i køkkenet, men er det lidt opkast ved mundvigen, jeg har ikke noget at tørre op med, jeg tager ærmet , hjørnet her af ærmet og tørrer, pletten fra mundvigen; kommer der mere opkast? Eller er det bare pletten, der bliver hængende her ved ærmet.

6. I CAN'T HEAR YOU WITH ALL THAT CAKE IN YOUR MOUTH

Fortiden, senere.

Alice, Daze

DAZE: Hvor har du været?

Alice: Du er vågen.

DAZE: Hvor har du været?

Alice: Vil du have noget kage?

DAZE Nej/

ALICE: Det er virkelig god kage/

DAZE: Tak.

Alice: Der er flødeskum langs kanten.

DAZE: Hvor var du?

Alice: Hvad mener du?

DAZE: Jeg vågnede.

Alice: Larmede jeg?

Daze: Hvor var du?

Alice: Jeg har siddet her i køkkenet.

Daze: Nej, tidligere.

Alice: Ude i haven.

Beat

Det er fuldmåne. Vil du med ud og se den?

Daze: Jeg var ude i haven.

Alice: Så du månen?

Daze: Du var ikke ude i haven.

Alice: Jeg må være gået ind igen.

Daze: Alice?

Alice: Daze?
Har du haft et mareridt?

Daze: Jeg vågnede og du var her ikke. Jeg kunne ikke finde dig nogen steder.

Alice: Var du bange?

Daze: Jeg/

Alice: Vil du hen og sidde her hos mig?

Daze: Jeg var ikke bange.

Alice: Du kan sidde her hos mig.

Daze: Nej,

Alice: Kom og sid her hos mig. Hjælp mig med spise kage.

Daze: Du var ikke nogen steder.

Alice: Et eller andet sted var jeg.

Daze:: Bilnøglen var væk, bilen var væk.

Alice: Jeg kørte en lille tur.

Daze: -

Alice: Du sov.

Daze: Jeg vågnede.

Alice: Jeg skulle købe noget mælk.

Daze: Hvorfor?

Alice: Vi havde ikke mere mælk.

Daze: Midt om natten?

Alice: Der er vel ikke noget bedre tidspunkt at købe mælk på.

Daze: Der er ingenting, der har åbnet nu.

Alice: Hvorfor sover du ikke?

Daze: Jeg har været vågen længe.

Alice: Skal jeg følge dig ind i seng igen?

Daze: Hvorfor var du væk så længe?

Alice: Der var svært at finde et sted, der havde åbnet.

Daze: Hvornår kommer far hjem?

Alice: Daze

Daze: Han er her ikke.

Alice. Nej/

Daze: Hvorfor kører du, når han ikke er her? Jeg vågner. Det er bare mig i huset, jeg er et barn.

Alice: Kom her hen, så skal jeg trøste dig.

Daze: Jeg er ikke ked af .

Alice: Du blev forskrækket.

Daze: Hvor var du?

Alice: Der er kage herhenne.

Daze: Jeg har ikke lyst til kage.

Alice: Du har ikke smagt den.

Daze: Jeg har ikke lyst.

Alice: Det hjælper.

Daze: På hvad?

Alice: Tag skeen her og prøv.

Beat.

Daze: Jeg vidste ikke om du kom tilbage

Alice: Men jeg er her nu.
Daze, kommer du herhen?
Daze, jeg rejser.

Daze: -

Alice: Kan du høre mig?

Daze?

Daze: -

Alice: Kan du høre hvad jeg siger?

Daze?

Jeg rejser ned til far. *beat*

Jeg rejser i morgen

Daze: Bliv

Alice: Du er træt.

Daze: Nej/

Alice: Der kommer en/

Daze: Nej

Alice: Hun hedder/

Daze: Nej/

Alice: Jo/

Daze: nej

Alice: Daze, giv slip:

Daze: nej

Alice: Daze, det gør ondt på mig.

0.6
Nu

Alice: Pludselig er det som alting står stille. Alt der før var, forsvinder: lyde, ord, bevægelser, halvformede tanker, vejrtrækningen står der i luften og dirrer. Hvad var jeg midt i?

Hvad var jeg midt i, jeg kan ikke huske det. Han bevæger sig ikke. Hånden, der holdt fast i glasset bevæger sig ikke. Hvad er det udtryk? Henover ansigtet. Øjnene, hvad kigger de på? Ingenting. Hvad ser de efter? Ingenting.

7. **Det er så svært at se forskel på ting i mørket**
Fortiden, senere.
Manden, Alice

Alice: Jeg står i mørkekammeret.
Optaget af at være der: I mørkekammeret.
Bøjet henover karret.
Der er først: ingenting.
Det røde lys og ingenting. En duft af kemikalier og ingenting.
Han snakker

Manden: En længere rejse

Alice: Hans hånd løfter karret: væsken skyller indover papiret.
Indover/

Manden: besværet politiske omstændigheder

Alice: Ingenting.
Jeg står ved siden af.
Optaget af: ingenting.
Det røde lys

Manden: Et inferno

Alice: Han løfter enden af karret.
Hvad er det?

Manden: Kvinder
Børn
Dyr

Alice: En skygge under væsken.
Er det en kvinde?

Manden: fanget under murbrokker

Alice: Væsken skyller indover hendes ansigt. Flere skygger.

Manden: gennemhullede husmure.

Alice: Han løfter den ene ende af karret: væsken kommer; der er hun.

Manden: Kvinder

Alice: Han løfter den ene ende af karret

Manden: Børn.

Alice: Væsken skyller indover hendes ansigt: trækker hun vejret?

Manden: Dyr.

Alice: Hun har ikke nogen sko på?

Manden: Linsen peger ud
Det får en til at tænke.

Alice: Hvem har taget hendes sko?

Manden: Infernoet

Alice: Hvor skal man gå hen uden sko? ingen steder. Er det en løs tråd, der hænger der fra kjolen? Hvor skal du hen lille tråd? Du hiver i kjolen, væsken skyller indover, er der ikke mere kjole? Jeg fyldte badekarret i morges, bare for stikke hovedet under, tænk! Jeg dykker, et kort øjeblik, ved jeg ikke, hvem jeg er, ? Er jeg menneske eller bare jord: kemikalier og gift. Hvor er min sko blevet af, har nogen taget min sko? Tal til mig. Hvorfor taler ingen længere til mig? Er det fordi, jeg ingen stemme har? Der kommer ikke nogen lyd ud, når jeg åbner munden: det er bare murbrokker og støv. Hvorfor taler du ikke til mig? Jeg dukkede op igen: huset havde ikke længere mure. De var forsvundet. Jeg kravlede ud af bygningen: murbrokker og støv. Jeg trak et barn med ud. Hvad græder du for lille barn? Er du blevet forældreløs?, nogen har taget mine sko: sådan har vi alle sammen ting vi græder over. Du skal ikke hive, ikke i kjolen: den går fra hinanden.

Ved grænsen stopper de mig: hvor skal du hen?

Jeg skal over grænsen: er det ikke nemt, at se? De kigger på barnet

er det?,

de kigger på den afskårne hånd, de bare fødder.

Jeg ved ikke, hvor mine sko er.

Hånden.

Hånden?

Spil ikke dum: hvor kommer hånden fra?

Den er min.

Spil ikke dum.

Det er min hånd, men ikke mit barn. Vil I have barnet? I kan få barnet. Jeg kan alligevel ikke tale længere: det er murbrokkerne: de sidder fast i halsen. Hånden, jeg skar den af, for at komme ud af murbrokkerne. Se, nu hiver barnet i kjolen igen. Hvad er det, der løber ned af mit ansigt? Jeg ved det ikke, nej, nu når det øjenbrynet, hænger her ved læben: tykt, varmt. Du skal ikke hive i kjolen, lille barn, den går fra hinanden, jeg er så svimmel: er det blod?

0.7
Nu

Alice: Pludselig er det som alting står stille. Alt det, der før var, forsvinder: lyde, ord, bevægelser, halvformede tanker, vejrtrækningen står der i luften og dirrer. Hvad var jeg midt i?

Han bevæger sig ikke, jeg skubber. Han bevæger sig ikke. Bliver hænderne ved med at skubbe, nej. Mine knæ skraber mod gulvtæppet, min hånd kører langs hans skjortekrave, er der varme i brystet? Det kunne også være kulde. Jeg ved ikke: hvad er den her fornemmelse, hvad er stoffet blevet til under min hånd? Fremmed. Stoffet føles ikke som noget længere; en knap river sig løs, hvor skal den hen? Den triller nedover kroppen, trækker en tråd efter sig.
Hvor skal du hen med tråden, lille knap?
Tager du hele skjorten med?

8. LITTLE SOLDIER BOY, WILL YOU BE MY KEEPER IN THE DARK

Alice, Manden(sovende) , Soldaten

ALICE(til manden) : Sover du?

Beat.

Sover du, spørger jeg din ryg. Himlen skifter farve. Fra et sammenhængende mørke til udflydende grå. Det er nat, himlen skifter farve fra sammenhængende mørke, tydeligt aftegnede stjerner, til udflydende grå. Jeg vender mig i sengen, vender mig mod din sovende krop. Du ligger på siden, elskede. Jeg rækker hånden mod din nakke. Ved hårgrænsen, der hvor nakken bliver til hovedet kan den hvile et øjeblik. Elskede, du tror det er et dyr, et insekt, der er kommet for at stikke og vifter min hånd væk. Men jeg kan ikke sove; din hud ånder søvn. Din hud henover nakken, i folder ved rygsøjlen: du ånder ind. Duften af din hud; den salte smag af din hud mod min tunge. Din hud under min hånd. Sover du? Jeg kan mærke blodet, levende under din hud. Din hud er varm, varme her under min hånd. Mit blik mister fokus, er det søvnen der kommer nu? , fanger et par øjne:

Soldat: Kan du ikke sove?

ALICE: Det kommer om lidt. Mine øjne har allerede mistet fokus.

Soldat: Skal jeg synge for dig?

ALICE: Vil du?

Soldat: Jeg kan kun sange på mit modersmål.

ALICE: Hvor kommer du fra?

Soldat: Der står et citrontræ udenfor mit barndomshjem. I køkkenet sidder min bedstemor med et tandløst smil, griner og fortæller folk at honning løser alle problemer.

Alice: Findes det stadig?

Soldat: Citrontræet står der stadig, men vandet er forurenet. Der kommer ikke flere citroner. Huset blev brændt ned.

Alice: Døde du?

Soldat: Jeg blev skudt fem minutter efter han tog billedet.

Alice: Hvem skød dig?

Soldat: En, der mente jeg skulle dø.

Alice: Har du børn?

Soldat: En datter. Hun døde af en mine, ingen havde ryddet. De heldige mister bare en fod, men der var kun en fod tilbage af hende.

Alice: Hvad med en kone?

Soldat: Hun levede et hårdt liv efter min død. Frygt, sorg og en banal betændelse. Hun lagde sig i sengen for at sove feberen ud og vågnede aldrig igen. Hun blev først fundet mange dage efter: hud, knogler, maddiker ud af øjenhulerne.

Alice: Du har venlige øjne.

Soldat: Synes du?

Alice: Elskede du hende?

Soldat: Herfra og til månen.

Alice: Nogen spurgte mig en gang om jeg elskede min mand.

Soldat: Hvad svarede du?

Alice: Han spurgte ikke for at høre mit svar.

Soldat: Gav du ham et?

Alice: Hvad?

Soldat: Et svar.

Alice: Den eneste jeg ikke kan forestille mig er et liv uden ham.

Vil du synge for mig nu, lille soldat?

Soldat: Hvorfor kan du ikke sove?

Alice: Det kommer om lidt. Hvis jeg lukker øjnene nu. Jeg kan mærke dynens tyngde, så kommer dynens tyngde.
Hvis jeg lægger min hånd på hans nakke her ved hårgrænsen, her hvor nakken bliver til hoved. Han vifter den væk, tror min hånd er insekt, men hvis jeg lægger min hånd her.
Den tunge sovende ryg. Snart lukker jeg øjnene. Snart kommer søvnen til mig. Jeg åbner dynen, jeg kravler hen til hans ryg. Jeg lukker øjnene ind i hans ryg.
Her sover jeg snart. Her kommer søvnen til mig. Nu kommer søvnen til mig. Snart er det morgen, jeg glemmer den her tid, for nu kommer søvnen. Den skyller ind over

mig. Helt tung her i sengen, kommer den, om et øjeblik. Panden hvilende her mod ryggen. Nu kommer den. Søvnen. Alt er glemt.

0.8
Nu

Alice: Pludselig er det som alting står stille. Alt der før var forsvinder. Hvad var jeg midt I?

Hjertet er holdt med at slå. Hvis jeg vidste hvad det hed i medicinske termer, ville jeg sige det. Hvordan ved jeg det? Jeg har ingen træning, ingen viden, men jeg ved det. Hjertet er holdt med at slå. Isterningen henne ved bordbenet er smeltet. Jeg samler glasset op, stiller det på bordet. Jeg tørrer spyttet om hans mund væk, lukker øjnene, jeg prøver at huske i hvilken kultur, de lægger mønter til bådmanden på øjnene. Jeg kan ikke løfte ham. Jeg prøver ikke. Jeg samler hans ben.
Jeg går ud til telefonen i køkkenet.

9. IF YOU COULD JUST TELL ME HOW A GRIEVING WIFE IS SUPPOSE TO LOOK.
SAD?
DISTRESSED?

Nu.

Sirener. Blinkende lygter. Flere sirener. Kunstigt lys kastes ind i lokalet. Alice sidder på en stol. Lyset er anderledes nu. Måske ændrer det sig i løbet af scenen: bliver skarpere. Sirener: det ligner kaos, men er klarhed.

AMBULANCEMENNESKE 1: Vi gjorde hvad vi kunne.

AMBULANCEMENNESKE 2: Men der er ikke mere

AMBULANCEMENNSKE 1: Har du brug for

AMBULANCEMENNESKE 2: Vi forsøgte genoplivning

AMBULANCEMENNESKE 1: Men der var ingen

AMBULANCEMENNESKE 2: Der var ikke længere

AMBULANCEMENNESKE 2: Har du brug for

ALICE: Ville /

AMBULANCEMENNESKE 1: Hvad

ALICE: Ville /

AMBULANCEMENNESKE 2: Vi vil forsøge med svar

AMBULANCEMENNESKE 1: Selvom vi ved

AMBULANCEMENNESKE 2: At der ikke er nogen svar

AMBULANCEMENNESKE 1: kan ikke svare

AMBULANCEMENNESKE 2: Men vi kan forsøge os med svar

AMBULANCEMENNESKE 1: der kan svare

ALICE: Hvis –

AMBULANCEMENNESKE 1: Vi kan svare

AMBULANCEMENNESKE 2: Vil forsøge os med det.

AMBULANCEMENNESKE 1: Med svar.

AMBULANCEMENNESKE 2: Der svarer.

AMBULANCEMENNESKE 1: Et glas vand?

AMBULANCEMENNESKE 2: En kop te?

AMBULANCEMENNSKENE 1: En stol?

AMBULANCEMENNESKE 2: En seng?

AMBULANCEMENNESKE 1: Et opkald?

AMBULANCEMENNESKE 2: Et opkald til nogen?

AMBULANCE 1: Et opkald til nogen fra stolen?

AMBULANCEMENNESKE 2: Et opkald til nogen fra sengen?

AMBULANCEMENNESKE 1: Et opkald til nogen fra sengen med teen?

AMBULANCEMENNESKE 2: Et opkald til nogen fra stolen med vandet?

AMBULANCEMENNESKE 1: Mens vi forsøger med svar

AMBULANCEMENNESKE 2: Der svare*r*

ALICE: Ville tiden have nogen betydning?

Pause.

AMBULANCEMENNESKE 1: Tiden?

ALICE: Havde tiden nogen betydning?

AMBULANCEMENNESKE 2: Vi gjorde hvad vi kunne.

AMBULANCEMENNESKE 1: Vi forsøgte

AMBULANCEMENNESKE 2: Der var ikke mere

AMBULANCEMENNESKE 1: Vi forsøgte med genoplivning.

ALICE: Hvis I var kommet før?

AMBULANCEMENNESKE 1: Vi kom så hurtigt vi kunne.

AMBULANCEMENNESKE 2: Vi kørte så hurtigt vi kunne.

AMBULANCEMENNESKE 1: Vi gjorde tingene så hurtigt vi kunne.

ALICE: Hvis der var mere tid?

AMBULANCEMENNESKE 1: Mere tid?

ALICE: Hvis I havde haft mere tid?

AMBULANCEMENNESKE 1: Du spørger om mere tid?

ALICE: Jeg spørger om mere tid.

Beat.

AMBULANCEMENNESKE 2: Han er død.

AMBULANCEMENNESKE 1: Det er tiden.

Alice: Den er der ikke mere af.

Beat.

10. Ashes to Ashes, dust to dust

Fremtiden
Silende regn, nat.

Daze: Hvad laver du?

Alice: Daze.

Daze: Hvor længe har du stået derude i regnen?

Alice: Det ved jeg ikke.

Beat.

Daze: Har du sovet?

Alice: Nej, jeg har tænkt.

Daze: Måske du skal sove?

Alice: Jeg har ikke brug for at sove.

Daze: Få noget klarhed

Alice: Jeg har ikke andet.

Alice begynder at gå.

Daze: Hvor skal du hen?

Alice: Væk.

Daze: Midt om natten?

Alice: Kom med.

Daze: Hvorhen?

Alice: Væk.

Daze: Mor.

Alice. Alice.

Beat.

Daze: Kom ind i køkkenet.

Alice: Hvad skal jeg der?

Daze: Du bliver gennemblødt.

Alice: Det er jeg allerede.

Daze: Du bliver syg.

Alice: Ikke noget, jeg dør af.

Daze: Jeg laver en kop te.

Alice: Jeg kan ikke lide lugten.

Daze: Af te?

Alice: I køkkenet.

Daze: Kommer du ikke ind i huset? Vi kan/

Alice: Det har vist aldrig rigtigt været mit hus.

Daze: Det er sorgen, der taler.

Alice: Den har jeg ikke noget af mere.

Daze: Det er chokket.

Alice: Nej.

Daze: Mor, Kom ind i huset.

Beat.

Kommer du ikke i huset igen? Jeg laver en kop te. Vi kan tale om fars/

Alice: Alice

Daze: billeder.

Alice: Kald mig Alice.

Daze: Hvad vi skal gøre med fars/

Alice: Vi behøver ikke/

Daze: billeder.

Alice: Vi kan efterlade det her.

Daze: Hvad mener du?

Alice: Bare gå.

Daze: -

Alice: Han er død.

Daze: Mor, Jeg forstår ikke/

Alice: Han kom så fint ned i graven, så mange mennesker, der græd.

Daze: hvad du snakker om/

Alice: Jeg kan ikke være her mere. Jeg kan ikke være søvnløs i det her hus længere.

Daze: Kom nu ind.

Alice: Jeg har lyst til at køre væk herfra nu.

Daze: Hvorhen?

Alice: Jeg kører nu.
Du må selv vælge.